

LBRIS

We know
books

B A B I A K
D O M I N I K

RIME
EPILEPTICE
PE O SCENĂ
ÎNCLINATĂ

P O E M E

EDITURA
CREATOR

BRAȘOV, 2025

CUPRINS

Prefața de Prof. Krenek Claudia	7
Ape tulburi.....	9
Zăriștea înfometată	10
La marginea satului	11
Petalele iernii	12
Ofelia.....	13
Flori negre, argintii	14
Îmbolnăvit de iubire.....	16
O, lume mare.....	18
Noaptea	21
Cântecul amorului.....	26
Demonii singurătății.....	27
Iubire pe degeaba	28
Melancolie	29
Autoportret.....	32
Ceașca visătoare și domnul Venediktov	33
Gândaci	35
Adevărata artă.....	36
Simfonia pădurii	37
Convorbiri.....	46
Nunta.....	47
Iarnă.....	48

Primăvară	49
Vară	50
Toamnă	51
Adevăr?	52
Trei vise și o realitate	53
Rugăciune	75
Tot ce e controversat	76
Corabia	77
Până pielea de pe față nu-mi pică	78
Oribila fericire a mea	79
Zăpada	80
Metamorfoza	81
Salcie	82
Nu e nevoie să fie bine	86

PREFAȚA

Poet și poezie într-o eră a tehnologiei, a informației excesive și a inteligenței AI poate părea desuet, cu atât mai mult cu cât un tânăr adolescent, aflat încă pe băncile liceului, cochetează cu aceasta în dulcele grai românesc, deși, în mod paradoxal aș putea spune, nu aceasta e limba lui maternă. Și, totuși, gânduri... emoții... timiditate... nostalgie..., puse în versuri care te invită la reflecție, la autocunoaștere, prin acea „stare de grație” pe care doar poezia ți-o poate da.

Scrie cu plăcere, cu drag și insistă să ajungă la sufletul celor sensibili, să stabilească o conexiune emoțională cu cei care se vor apleca asupra versurilor sale.

Oferă o anumită stare, tulbură și liniștește în aceeași măsură.

Această colecție de poezii a unui tânăr adolescent este mărturia unor trăiri sincere, a unor emoții puternice, într-un stil original, dar impresionant prin forța de sugestie. Este o invitație sinceră la lectură, relaxare și visare.

Prof. **Krenek Claudia**

APE TULBURI

Neatinsul etern al zgomotului
Tăcerea de funingine
Întunecă egalitatea orelor de adormire
Ochii înnegriți de razele lunii
Și pipa care se fumează singură
Mestecă a trezirii cale
Căci steaua încet se clatină
Pe ața lunii drepte
Dar când perla lunii pică
Împinge modest formările de nori sterpe

Ruginirea porții lașului
Unde limba flămândă a buzunarului crește
Se deschid ploi de stele moarte
Lăsându-și lumii bogăi
Acel nimic
Ce-i de fapt o mare periusie interioară
Căci doar ochii sunt plini de ape tulburi.

ZARIȘTEA ÎNFOMETATĂ

Dărâmă-te casă sufocantă
Căci turnul înălțat al tău gădilă talpa lui Prometeu,
Uite unde a dispărut copacul ars de foc și fulger
În cimitirul morții cețe subre; sub copacii plângăcioși
Sunt plantații de trei crai,
Zariștea de lângă secera săracă de belșug
Părea înfometată pentru carnea vie a mea.

LA MARGINEA SATULUI

Sus, pe vârful dealului,
La marginea satului,
Cu durerea pe frunte
Și cu sufletul iute,

Inima teatru joacă,
Neștiind ce să facă
Stă cu gura căscată
Și cu mintea uitată.

Zgomotul dezordonat,
Sufletul exterminat,
Eu, mare om nimic
De un alt suflet răcit.

PETALELE IERNII

Pe a iernii spinare unică,
Apare pe un vânt trecător
O lumină prea sălbatică
Și un suflet uimitor.

Scrumul norilor din pietre,
Frigul puțin pițigăietor
Și scoarța apelor albastre,
Sună atât de uimitor.

Și te văd pe tine,
Perla Mării Negre
Venind încet după mine
Să mă desparți de gândurile sterpe.

Din petale reci am crescut
Și un roșu aprins m-am făcut
Dar petalele tot reci rămân
Dacă iubirea o tot amân.

OFELIA

Pe apa limpede unde stele dorm,
Unde luna plânge-n lacrimi mari,
Apare un huceag enorm
Și un trandafir sălbatic furios.

Inima ei, un vas fragil, crăpat de văi.
Vocea ei, o melodie de durere,
Sufletul ei blând șovăi.
Acolo zace frumoasa Ofelia în somn etern.

Printre papuri și trestii șoptite,
O, Ofelia, cu firele ei nelegate
Plutește în vise unde durerea nu se mai hrănește.
Nu mai este povara conflictelor pământești.

În îmbrățișarea morții, ea-și găsește dulcea eliberare,
O figură tragică în tărâmul păcii.
Cu o durere așa de mare
Ea-și plânge trecerea, o plângere blândă și joasă.

FLORI NEGRE, ARGINTII

A fost sau nu aici?
Un om cu valoare de nimic,
Cu moravuri aurii,
Plimbându-se pe ceruri fumurii.

Cu priviri de somn adânc,
Cu ochii plini de lună,
Stând pe flori negre, argintii,
Ținându-mă de mână.

A fost el, deci, aici?
Cu coasa țeapănă la gât,
Frământat de mării șoareci,
Plimbându-se pe margini de moarte.

Cu sicriele pregătite,
El ne-așteaptă-n groapă,
Gata mâncați deja,
De vietățile date de vânt.

Am strigat și-am urlat
Când sângele din gât îmi țâșnea.
Apoi picând, gata mort,
Am strigat și-am urlat!

Lumea mă bătea,
Mă strângea și mă frământa,
Mă jignește și mă arunca,
Eu fiind deja mort, mâncat și îngropat.

ÎMBOLNĂVIT DE IUBIRE

Îmbolnăvit de iubire mare,
Dacă tu mi-ai da o sărutare
Aș sări în lumea mea mare,
Într-o lume arsă de soare.

Tu să îmi fii apa din mare,
Să îți aduc câte o floare
Până nu mai pot de picioare
Și răsul stelelor mă doare.

Pe a ta față nu o mai văd,
Atât de mult vreau să o revăd,
Acea iubire o tot prevăd,
Eu în a ta mare mă străvăd.

Am scris poeme despre tine,
Îmi amintesc ades de tine,
Iar eu mă simt atât de bine
Atunci când tu ești lângă mine.

Tu, noapte frumoasă de vară,
Atunci când toată lumea latră,
Te transformi într-o pajură
Purtând și a mea mare uzură.

Și apari tu, iubire mare,
Pe un drum plin de stele rare,
Zburând cu aripi de iubire,
Pentru mine, mare onoare!